

**«Σὺ εἶ ...Πέτρου,
καὶ ἐπὶ ταύτην τὴν πέτραν οἰκοδομήσω μου ...μουσικὴν παιδείαν.»**

Σὰ θέλει κάποιος ν' ἀνεβεῖ σὲ μιὰ βουνοκορφή ν' ἀγναντέψῃ καὶ νὰ καμαρώσῃ, πρέπει νὰ κοπιᾶσῃ πολὺ. Ὄταν, ὅμως, μετὰ κόπων καὶ βασάνων σκαρφαλώσῃ ἐκεῖ, πρὶν ἀκόμη χορτάσῃ τὴν ἀπόλαυση τῆς θέας καὶ τὴ χαρὰ τοῦ κατορθώματός του -κι ἂν δὲν εἶναι μὲ τὴ θέλησή του τυφλός-, διαπιστώνει πῶς τριγύρω του ὑπάρχουν ἀμέτρητες ἄλλες κορφές, ἰσάξιες καὶ ἴσως καὶ πῶς ἀξίες, νὰ πῆς ἀνέβῃ καὶ νὰ πῆς κατακτήσῃ. Κι ἂν δὲν εἶναι μὲ τὴ θέλησή του τυφλός, ὅπως ὁ ἐπηρμένος, κι ἂν δὲν εἶναι μὲ τὴ θέλησή του ἄφρων, ὅπως ὁ ἐγκωιστής, κι ἂν δὲν εἶναι μὲ τὴ θέλησή του ἀκίνητος, ὅπως ὁ ράθυμος, τότε...

« ἀπ' τὴν κορφή πού βρέθηκε κι ἀγναντέψῃ κι εὐφράνθῃ,
» εὐθύς θὰ ἀνασηκωθεῖ καὶ τὸ ραβδί θ' ἀδράξῃ,
» καὶ θὰ κατέβῃ τὸν γκεμνόν, θὰ κατεβεῖ στὸ ρέμα,
» μιὰ στάλα δρόσου θὰ γευτεῖ, τὸν ἴδρω θὰ ξεπλύνει...

καὶ πάλι θὰ κινήσῃ, γὰ ν' ἀνέβῃ,

» στὴν πλαγιὴ τὴν κορυφή, πού ἀπὸ ψηλὰ τὴν εἶδε,
» καὶ τοῦ ἐφάνη θαυμαστὴ καὶ ζηλευτὴ κι ὠραία...»

Κι εἶναι τοῦτο τὸ ἀνεβοκατάβασμα μιὰ πορεία αὐτογνωσίας, μιὰ κίνηση δυναμισμοῦ συνάμα μὲ ἐπεγνωσμένη ταπείνωση, γιὰτὶ ὅταν ἀνεβαίνει κανεὶς μὲ αὐτογνωσία, γνωρίζει καλὰ ὅτι μετὰ τὴ μιὰ ἀνάβαση πρέπει νὰ ξανακατέβῃ. Πρέπει νὰ ταπεινώσῃ τὸ φρόνημά του, νὰ ξανακενωθεῖ, νὰ περιφρουρήσῃ τὸν νοῦ του ἀπὸ τὴν ἔπαρση -ἴσως καὶ ἀπὸ τοὺς γύρω του ψιθύρους, πού τοῦ σφυρίζουν ἠδονικὰ στὸ αὐτί, τὸ πόσο σπουδαῖος εἶναι-, κι ἀφοῦ ξανακατεβεῖ χαμηλά, ὅσο δὲν πᾶει ἄλλο, μὲ τὴν εὐλογημένη ταπείνωση, νὰ ξανακινήσῃ τὴ νέα ἀνάβαση γιὰ νέες κορφές καὶ νέες κατακτήσεις. Κι εἶναι τούτῃ ἡ κίνηση μιὰ βίαιη ἀνάγκη ἀπὸ μέσα του, πού δὲν σταματᾷ, παρὰ μόνο ὅταν ὁ Θεὸς τὸ κρίνει.

Σεβασμῶτατε Ποιμενάρχα τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ,
πανοσιολογιώτατοι καὶ αἰδεσιμολογιώτατοι πατέρες,
ἀξιότιμοι κ.κ. πολιτευταί,

ἐξοχώτατοι κ.κ. Νομάρχα, Δήμαρχε, καὶ λοιπὰ πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ πρόσωπα τοῦ Νομοῦ Μαγνησίας,

ἐντιμῶτατοι κ.κ. Δ/νταὶ καὶ Σύμβουλοι Ἐκπαιδευσεως τοῦ Ν. Μαγνησίας,

ἀξιότιμοι κ.κ. συνάδελφοι ἐκπαιδευτικοὶ ὅλων τῶν βαθμίδων ἐκπαιδευσεως,

ἀξιότιμοι κ.κ. γονεῖς ἢ κηδεμόνες μὲ τοὺς ἐλπιδοφόρους βλαστοὺς σας, μικροὺς καὶ μεγάλους,

πολυαγαπημένοι μου παλαιοὶ συνάδελφοι τοῦ Μουσικοῦ Σχολείου Βόλου,

καὶ τέλος - τέλος, πολυπόθητοί μου, παλαιοὶ μαθητὲς μου τοῦ Μουσικοῦ Σχολείου Βόλου...

Σήμερα, στὴν ἐξαιρετικὴ τούτῃ ἑορτῇ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐγγραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ὀμιλήσω ὡς ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος,

έχοντας παρακολουθήσει, καταγράψει και μελετήσει τὸ πρόσωπο, τὴς ικανότητες, τὴ δράση καὶ τὴς ἐφαρμοσμένες διοικητικὲς καὶ παιδαγωγικὲς μεθόδους ἐνὸς ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ, θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ ὑποδείξει καὶ νὰ προτείνει τοὺς ἀξιομίμητους ἐκείνους τρόπους, ποὺ καθιστοῦν καθόλα ἐπιτυχημένη μία ἐκπαιδευτικὴ θητεία. Ὅμως, νομίζω, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ μόνη τῆς νὰ ἐρμηνεύσει τὸ φαινόμενο «Εὐανθία Πέτρου».

Ἔτσι, σκέφτομαι, ὅτι πρέπει νὰ ὁμιλήσω ὄχι ὡς ἐπιστήμων, ἀλλ' ὡς ἐκπαιδευτικός, νὰ ἀποτιμήσω τὸ ἔργο καὶ τὴν προσφορά ἐνὸς ἄλλου ἐκπαιδευτικοῦ, τόσο πρὸς τοὺς μαθητὲς του, ὅσο καὶ πρὸς τοὺς συναδέλφους καὶ συνεργάτες του, ἀλλὰ φοβοῦμαι, ὅτι σὲ ἄλλους θὰ φανῶ ὡς προσωπολήπτης καὶ ὑπερβολικός, ἐνῶ σὲ ἄλλους θὰ φανῶ ὑποτονικός καὶ ἀνεπαρκής. Πῶς νὰ ἀποτιμηθῇ δίκαια ἓνα πρόσωπο, τὸ ὁποῖο στὴ ζωὴ του δὲν φοβήθηκε νὰ καταστήσει ἑαυτὸν «σημεῖον ἀμφιλεγόμενον»; Γιατί, ἂν κανεὶς καθίσταται «σημεῖον ἀμφιλεγόμενον» στὴν μικρο- ἢ μακρο- ἱστορία, ἐξαιτίας ἐσφαλμένων ἐπιλογῶν του, αὐτὸ δεικνύει ἀδυναμία. Ἄν, ὅμως, κανεὶς ἐπιλέγει νὰ καταστῆ «σημεῖον ἀμφιλεγόμενον», προκειμένου νὰ μὴν προδώσει τὴς ἀρχές του ἢ προκειμένου νὰ μὴν κατεβάσει τὸν πῆχη τῶν ἀξιῶν του στὸ ὕψος τῆς μετριότητας, αὐτὸ ἀποτελεῖ μεγαλεῖο ψυχῆς. Ἡ Εὐανθία Πέτρου, ὡς ἐκπαιδευτικός, **ἐπέλεξε** νὰ καταστήσει ἑαυτὴν «σημεῖον ἀμφιλεγόμενον».

Μήπως εἶναι προτιμώτερο νὰ ὁμιλήσω γιὰ τὴν Εὐανθία Πέτρου ὡς μαθητὴς; Ὅχι σὰν μαθητὴς σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ σχολεῖα στὰ ὁποῖα ἐκείνη ὑπηρέτησε. Δὲν εἶχα αὐτὴν τὴν τιμὴ. Ἀναρωπέμαι, ἂν πρέπει νὰ μιλήσει γιὰ τὴν κα Πέτρου ὁ ἰσόβιος μαθητὴς, ποὺ κουβαλῶ μέσα μου... (Ὡς γνωστόν, αὐτὴ ἡ ἀρρώστια εἶναι ἀνίατη...) Τότε, θὰ ἔπρεπε νὰ θυμηθῶ καὶ νὰ ἀπαριθμήσω, πόσα πράγματα διδάχθηκα ἀπὸ τὴν «Κυρία», ὅπως φωνάζαμε τὴν διευθύντρια στὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου, τὴν ὄντως «Κυρία». Πόσα διδάχθηκα ὡς νεοδιόριστοι ἐκπαιδευτικοί, ὡς περαστικοὶ ὠρομίσθιοι μουσικοί, ὡς ἀγχωμένοι «καριερίστες», ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀποδείξουμε, ὅτι ἀξίζουμε μιὰ θέση στὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου, κι ἀργότερα, ὡς μόνιμοι ἐκπαιδευτικοὶ γενικῆς καὶ μουσικῆς παιδείας, ποὺ ἔπρεπε νὰ στηρίξουμε ἓνα ἄλλο «σημεῖον ἀμφιλεγόμενον», τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου. Τί νὰ πρωτοπεῖ κανεὶς, γιὰ ὅσα διδάχθηκε ἀπὸ τὴ συναναστροφή του με τὴν Εὐανθία Πέτρου: Μάθαμε ὅτι ὁ δάσκαλος δὲν ἔχει ρολοῖ, δὲν ἔχει σπῆτι, δὲν ἔχει προσωπικὴ ζωὴ. Ἡ ζωὴ του εἶναι χαρισμένη... Μάθαμε ὅτι ὁ δάσκαλος δὲν κουράζεται, δὲν ἀποκάμνει, δὲν ταλαιπωρεῖται, δὲν πονᾷ, δὲν ἀρρωσταίνει... Ὁ κόπος του εἶναι χαρά... Μάθαμε ὅτι ὁ δάσκαλος δὲ φοβᾶται καὶ δὲ φοβίζεται, δὲν παρατᾶ καὶ δὲν παραιτεῖται, δὲ λυγίζει καὶ δὲν ἀφήνει οὔτε τοὺς ἄλλους νὰ λυγίσουν... Σὰν τὸ **φῶς** διαθλάται καὶ φθάνει παντοῦ. Σὰν τὸ **νερὸ** διαχέεται, ποὺ βρίσκει δρόμους διαφυγῆς, κι ἂν τὸ κλείσεις τριγύρω, αὐτὸ θα φουσκώσει καὶ θὰ ξεχειλίσει ἀπὸ ψηλά... Σὰ μαθητὴς θέλω νὰ παίξω λίγο, τώρα δά... Θέλω νὰ παίξω ἐκεῖνο τὸ πανέξυπνο παιγνίδι, τὸ «**πέτρα, ψαλίδι, μολύβι, χαρτί**». Μάθαμε, λοιπόν, ὅτι ὁ δάσκαλος σὰν τὴν **πέτρα** δὲ μαλακώνει, δὲν μπαγιατεύει, δὲν χάνεται, παραμένει αἰώνιος, ἀδιάφυστος, μάρτυρας. Μπορεῖ ἂν πετάξουν τὴν πέτρα νὰ πετάξει, ἀλλὰ ὅπου πέσει θὰ σκάψει... Ἄν κυλίσουν τὴν πέτρα, θὰ

κυλίσσει, μα ἔτσι θὰ λειανθεῖ καὶ θὰ σπάσουν οἱ αἰχμές της. Ἄν τὴ βάλουν στὴ γωνία, θὰ γίνεῖ λιθάρι ἀκρογωνιάς. Ἄν τὴ βάλουν γιὰ δουλειά, θὰ γίνεῖ μυλόπετρα. Ἄν ψάξουν νὰ βροῦν ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πάει, θὰ καταλάβουν ὅτι εἶναι «ἀχειρότητη» καὶ «ἀλάξευτη». Μάθαμε, πάλι, ὅτι ὁ δάσκαλος εἶναι **ψαλίδι**, ποὺ κόβει τὴν ὕβρη, κόβει τὴν ἐπαρση, κόβει τὴ ραθυμία, κόβει τὸν βήχα, κόβει καὶ τὴν ἀνάσα... Καὶ τί ἀκόμη εἶναι ὁ δάσκαλος; **Χαρτί**. Νὰ γράφεται καὶ νὰ σβύνεται. Νὰ τσαλακώνεται καὶ νὰ ἀπλώνεται. Νὰ ἴναι ὁμορφο καὶ ὅταν εἶναι λευκό, καὶ ὅταν εἶναι γραμμένο, καὶ ὅταν εἶναι ζωγραφισμένο. Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ δάσκαλος; **Μολύβι**. Νὰ γράφει καὶ νὰ σβύνει. Ὅχι μελάκι, ποὺ δὲ σβύνει. Σὰν τὸ μολύβι βαρὺς καὶ πολυσήμαντος, μα σὰν λίγο τὸ θερμάνεις, λειώνει γιὰ σένα καὶ ἐξατμίζεται.

Ἐγὼ αὐτὰ ἔμαθα σὰ μαθητὴς τῆς «Κυρίας», καὶ ἄλλα ἴσως ἀκόμη, ποὺ τὰ ξεχνῶ τώρα, ἀλλὰ σίγουρα ὑπάρχουν κάπου φυλαγμένα στὸ ἀσυνείδητο ἢ τὸ ὑποσυνείδητο. Α, καὶ κάπὶ ἀκόμη. Εἶδα τὴν Εὐανθία νὰ σκαρφαλώνει ἀμέτρητες φορὲς σὲ κορφές, νὰ ἀφήνει ἐκεῖ τὸν εὖοσμο καὶ εὐανθὴ σπύρο της καὶ μετὰ τὴν εἶδα...

» ἀπ' τὴν κορφή ποὺ βρέθηκε καὶ ἀγνάντεψε καὶ εὐφράνθη,
» εὐθὺς ν' ἀνασηκῶνεται καὶ τὸ ραβδί ν' ἀρπάζει,
» νὰ κατεβαίνει τὸν γκεμνόν, ὡς κάτω, ὡς τὸ ρέμα,
» καὶ πρὶν μιὰ στάλα νὰ γευτεῖ, τὸν ἴδρω νὰ ξεπλύνει...

τὴν ἔβλεπα πάλι νὰ κινᾶ, γιὰ ν' ἀνέβει ἀλλοῦ, σὲ ἄλλο βουνό,
» στὴν πλαγιὴ τὴν κορυφή, ποὺ ἀπὸ ψηλὰ τὴν εἶδε,
» καὶ τῆς ἐφάνη θαυμαστὴ καὶ ζηλευτὴ καὶ ὠραία...

Ὅμως, Σεβασμιώτατε, ἀγαπητοί μοι ὅλοι, οὔτε ὡς ἐπιστήμων, οὔτε ὡς ἐκπαιδευτικός, οὔτε ὡς μαθητὴς μπορῶ νὰ κατανοήσω τὴν Εὐανθία Πέτρου. Ἴσως μὲ αὐτὲς πὶς ιδιότητες μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν περιγράφει ἢ ἔστω νὰ τὴν ἐρμηνεύει. Νὰ τὴν κατανοήσει, ὅμως, δὲν μπορεῖ.

Γι' αὐτό, ἐπιτρέψτε μου, νὰ μὴ μιλήσω οὔτε ὡς ἐπιστήμων, οὔτε ὡς ἐκπαιδευτικός, οὔτε ὡς μαθητὴς, ἀλλὰ ὡς ἓνας ἀπλὸς πιστὸς ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος. Ἡ Εὐανθία Πέτρου δὲν κατανοεῖται, παρὰ μόνον μέσα ἀπὸ τὴν «μωρία» τοῦ κηρύγματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν (ἐντὸς εἰσαγωγικῶν) διὰ Χριστὸν «σαλότητα» τῶν Ἀγίων. Γιατί, δὲν γίνεσαι **φῶς**, ἂν δὲν λάβεις τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἀληθινόν, τὸ ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμπον, τὸ μὴ ἔχον σκιάν. Δὲν γίνεσαι **νερό**, παρὰ μόνον ἂν πιεῖς ἀπὸ τὸ «Ἵδωρ τὸ Ζῶν». Τότε, ἀκόμη καὶ ἂν σοῦ κεντήσουν τὴν πλευρὰ μὲ λόγχη μαζὶ μὲ τὸ αἷμα σου, θὰ ρεῦσει καὶ νερό. Δὲ γίνεσαι **πέτρα**, ἂν δὲν ἔχεις ξεπεταχτεῖ ἀπὸ τὸν «Ἀχειρότητο Λίθο» τὸν Χριστό, τὸν προελθόντα ἐξ «Ἀλαξεύτου Ὁρους», οὔτε μπορεῖς νὰ οἰκοδομήσεις, ἂν δὲ θεμελιωθεῖς ἐπὶ τοῦ ὄντως «Ἀκρογωνιαίου Λίθου», τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὔτε εὖοσμο ἄνθος γίνεσαι, ἂν δὲν μπολιασθεῖς μὲ τὸ «Ἀμάραντον Ρόδον», τὸν Χριστόν, τὸν ἄρπι τεχθέντα ὑπὸ τῆς Θεοτόκου, ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖ τὸ «ὄσφράδιον» τοῦ Μόνου Βασιλέως.

Ἔτσι, κατανοεῖται καὶ ἐρμηνεύεται ἡ Εὐανθία Πέτρου καὶ τὸ ἔργο της. Ὅπως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κατανοήσει τοὺς σήμερα πιμώμενους Τρεῖς Ἱεράρχας, ἂν τοὺς δεῖ ἔξω καὶ πέρα ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ τους, ἂν τοὺς δεῖ ἔξω καὶ πέρα ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ «κένωση» τους μὲ ἔψιλον <ε> καὶ τὴν ἐν Χριστῷ «καίνωση» τους μὲ <αι>, ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ καὶ ἐρμηνευθεῖ οὔτε ἡ προσφορὰ τῆς Εὐανθίας Πέτρου στὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου καὶ στὴν καλλιέργεια τῆς μουσικῆς παιδείας στὸ Βόλο καὶ στὴ Μαγνησία ὅλη.

Τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου γιὰ νὰ στηθεῖ ἐκ τοῦ μηδενὸς χρειαζόταν:

- **Αὐταπάρνηση καὶ ἀφοσίωση.**
- **Ἔργατικότητα.**
- **Ἀνιδιοτέλεια.**
- **Ἀποβολὴ τῆς δημοσιοὑπαλληλικῆς νοοτροπίας, τῆς ραθυμίας, τοῦ ἐφησυχασμοῦ, τῆς εὐθυνοφοβίας, τοῦ φόβου γιὰ κάθε νέο.**
- **Ἐπιλογὴ ἀνάλογων συνεργατῶν** (δὲν μπορῶ νὰ μὴν θυμηθῶ ἐδῶ τὸ λαμπρὸ ἐπιτελεῖο τῶν συνεργατῶν τῆς Εὐανθίας, ποὺ μιμήθηκαν τὴν αὐταπάρνηση, τὴν ἀφοσίωση καὶ τῆς ἀνιδιοτέλεια τῆς «Κυρίας»).

Τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου γιὰ νὰ στηθεῖ ἐκ τοῦ μηδενὸς χρειαζόταν:

- **Ὅραμα καὶ προσανατολισμὸς.** (Ὡς τὴν ἐποχὴ ἰδρύσεως τοῦ Μουσικοῦ Σχολείου στὸ Βόλο, στοὺς κύκλους τῶν μουσικῶν δὲν τολμοῦσες νὰ μιλήσεις γιὰ Παραδοσιακὴ Μουσικὴ, γιὰ Παραδοσιακὰ Μουσικὰ Ὅργανα, γιὰ Βυζαντινὴ Μουσικὴ. Ἡ Εὐανθία Πέτρου ἔδωσε προσανατολισμὸ στὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου, ὅχι μόνον διότι διέβλεπε τὸ δυναμισμό τῶν ἀνθρώπων τοῦ χώρου, οἱ ὁποῖοι ἀναζητοῦσαν διέξοδο δημιουργίας καὶ ἀποδοχῆς, ἀλλὰ γιὰτὴν πίστευε καὶ πιστεύει στὴ δύναμη τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Παράδοσης. Τὰ πρῶνι περιθωριοποιημένα αὐτὰ μουσικὰ εἶδη, ἔρχονται πλέον στὸ ἐπίκεντρο τῆς μουσικῆς παιδείας στὴ Μαγνησία. Γίνονται ἀρχικὰ μὸδα, ἀλλὰ, τελικὰ, ἀποβαίνουν τρόπος ζωῆς, ἔκφρασης καὶ διαβίωσης γιὰ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς μαθητὲς μας. Ἡ Μαγνησία γέμισε ἀπὸ Παραδοσιακὰ Ὅργανα, ἐλάχιστα πρὶν αὐτὰ ἐξαφανιστοῦν ἀμετάκλητα καὶ ἀνεπανόρθωτα ἀπὸ τὸν τόπο μας. Ἡ Μαγνησία, λόγῳ τοῦ Μουσικοῦ Σχολείου, γνώρισε καὶ «ἄκουσε» μερικὲς ἀπὸ τὶς καλλίτερες ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Ὁρχήστρες Παραδοσιακῆς Μουσικῆς. Αὐτές, βέβαια, δὲν τὶς εἶδε μόνον ἡ Μαγνησία, ἀλλὰ ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα καὶ πολλὲς εὐρωπαϊκὲς μεγαλουπόλεις, μὲ τὴ δημοσιότητα ποὺ ἔλαβε τὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελέστηκε ἀπὸ τὴν Εὐανθία Πέτρου καὶ συνεχίζει νὰ ἐπιτελεῖται ἀκόμη σήμερα στὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου.)
- **Ὅραμα καὶ προσανατολισμὸς, λοιπόν...**

Ἀκόμη. Τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου γιὰ νὰ στηθεῖ ἐκ τοῦ μηδενὸς χρειαζόταν:

- **Τήρηση ισορροπιῶν.** (Ισορροπία μεταξύ γενικῆς καὶ μουσικῆς παιδείας. Ἴσορροπία μεταξύ Ἑλληνικῆς καὶ Δυτικῆς μουσικῆς παιδείας. Ἴσορροπία μεταξύ μουσικῶν καὶ γενικότερων καλλιτεχνικῶν μαθημάτων καὶ δράσεων. Ἴσορροπίες μεταξύ γονέων, μαθητῶν, εκπαιδευτικῶν, καλλιτεχνικῶν ἐπιτροπῶν Ὑπουργείων, πολιτικῶν προσώπων καὶ ρευμάτων, θρησκευτικῶν τάσεων, μουσικῶν -ἢ μή- ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων.)

Τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου γιὰ νὰ στηθεῖ ἐκ τοῦ μηδενὸς χρειαζόταν:

- **Ἀνάγκη γιὰ δημιουργία.**
- **Δίψα γιὰ διάκριση,** ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς ἀναγκαιότητος τῆς προβολῆς ἐνὸς ἔργου πρωτόγνωρου, τὸ ὁποῖο χρειαζόταν ἐπιβεβαίωση καὶ ἀποδοχή.
- **Ἄνοιχτὰ μυαλά,** τὰ ὁποῖα βλέπουν τὶς προσωπικὲς ἐπιτυχίες τῶν εκπαιδευτικῶν τοῦ σχολείου ὡς ἐπιτυχίες τοῦ ἴδιου τοῦ σχολείου. Ὅταν εἶσαι πραγματικὸς ἠγέτης, δὲν μπορεῖς, δὲ σοῦ πρέπει, δὲ σὲ ὠφελεῖ νὰ φθονεῖς τὸν κόπο καὶ τὴν πρόοδο τῶν συνεργατῶν σου καὶ τῶν ὑφισταμένων σου. Γιὰ τὴν Εὐανθία Πέτρου οἱ προσωπικὲς ἐπιτυχίες τῶν εκπαιδευτικῶν τοῦ σχολείου ἦταν χαρὰ καὶ ἀπέβαιναν σὲ ἐπιτυχίες τοῦ ἴδιου τοῦ σχολείου.

Τέλος, τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου γιὰ νὰ στηθεῖ ἐκ τοῦ μηδενὸς χρειαζόταν:

- **Πατρικὸ, μᾶλλον μητρικὸ, ἐνδιαφέρον,** ὄχι μόνον γιὰ τοὺς μαθητὲς τοῦ σχολείου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς καθηγητὲς, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν.

Ἔχετε, λοιπόν, ὅλοι καταλάβει, ὅτι ὀμιλῶντας γιὰ τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου, ὀμιλοῦμε γιὰ τὴν Εὐανθία Πέτρου. Τιμῶντας τὴν Εὐανθία Πέτρου, τιμοῦμε τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου, ἀλλὰ κι ἀνάστροφα, τιμῶντας τὸ Μουσικὸ Σχολεῖο Βόλου, τιμοῦμε τὴν Εὐανθία Πέτρου, ἢ ὁποῖα, ὡς ἄνθρωπος, «ἐζήλωσε τὰ χαρίσματα τὰ κρείττωνα» (κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλο), ἀπέκτησε «τὰ χαρίσματα τὰ κρείττωνα» καὶ ὡς εκπαιδευτικὸς ἀξιοποίησε «τὰ χαρίσματα τὰ κρείττωνα» καὶ ἐξ αὐτῶν τὸ μείζον, τὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὸν Χριστὸν ἀγάπη.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ σᾶς εὐγνωμονοῦμε ἀγαπητὴ κα Πέτρου, διότι σταθήκατε ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας θεμελιώθηκε, οἰκοδομήθηκε καὶ συνεχίζει νὰ οἰκοδομεῖται μουσικὴ παιδεία στὴ Μαγνησία καὶ τὴ Δημητριάδα.

Σᾶς εὐχαριστῶ, Σεβασμιώτατε, γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ, ποὺ μοῦ κάνατε, νὰ ὀμιλήσω σήμερα ἐδῶ γιὰ τὴν κυρία Εὐανθία Πέτρου.

K.X.K.

Βόλος, 25 Ἰανουαρίου 2014,
ὥρα 03:25 τὰ χαράματα.